

[Gert Petersen]

stol, den 30. marts 1985, er sendt et signal med henblik på overenskomstforhandlingerne i 1987, hvis vi er så ulykkelige stadig at have denne regering. Så må parterne – det vil i virkeligheden sige fagbevægelsen, for regeringen støtter jo Arbejdsgiverforeningen – så må fagbevægelsen indstille sig på enten at kapitulere frivilligt, gøre som regeringen siger ad forhandlingsvejen, eller også må den regne med, at regeringen og folketingsflertallet fastsætter de kommende overenskomstvilkår.

Det nærmer sig, som jeg har været inde på tidligere, polske tilstande. Det gør det. Hvis det skal til at være skik, så bliver den logiske konsekvens, at man ophæver hele overenskomstsyste­met, for vi har jo et folketingsflertal, vi har jo en regering. Jeg tror i øvrigt, det er det radikale venstres standpunkt. De har fremført noget i den retning gang på gang, og det er for så vidt en ærlig sag. Man kan have det standpunkt. Jeg er ikke tilhænger af det, hverken her eller i Polen, det vil jeg til gengæld have lov til at kalde konsekvent. Det er nyt for mig, at de konservative og regeringspartierne er tilhængere af det standpunkt.

Jeg mener, at det, vi har oplevet det sidste par dage, er det hidtidige, jeg ved ikke, om jeg skal sige højdepunkt eller lavpunkt i denne regerings arbejde og i den virksomhed, som er udøvet af et flertal, der rækker fra centrum-demokraterne til det radikale venstre. Det sidste er værd at notere, også med henblik på fremtiden, og jeg beder socialdemokratiet om at notere det. Noter dog det radikale venstres holdning i denne sag! Og ikke bare i denne sag, men også i de andre sager, vi har været igennem, når det har drejet sig om ophævelse af dyrtidsreguleringen, når det har drejet sig om indgreb over for arbejdsløshedsunderstøttelsen, når det har drejet sig om indgreb over for efterlønnen, over for sygedagpengereguleringen, over for de gamle, for de er nemlig også, på trods af hvad man siger, blevet ramt via de fantastisk store nedskæringer i kommunerne.

Jeg synes, man skal lægge mærke til, at det altså har været radikal politik på det økonomiske område igennem det sidste par år, og det har altså også været de konservative, det er folketingsflertallet. Det, der er sket det sidste par dage er for så vidt en logisk konsekvens af alt det andet.

Man hævder, at man har en recept på en kriseløsning. Rigtigt er det, at der er krise, og rigtigt er det, at den er vanskelig at klare. Det er også rigtigt, at der må nogle pakkedøsnings til, det benægter vi ikke i SF. Vi erkender også i SF, at i disse pakkedøsnings kommer arbejdsmarkedets forhold, løn, prisudvikling osv., naturligvis ind i billedet. Men de må for det første være demokratiske, og det vil sige, at de må forhandles først og fremmest med lønmodtagerorganisationerne, som er de mange og dem, der udfører det daglige arbejde, og de må for så vidt angår arbejdsmarkedsproblemerne for at være gyldige godkendes af lønmodtagerorganisationernes medlemmer selv. Ellers er det at trække en udemokratisk løsning ned over hovedet på folk.

For det andet må sådanne pakkedøsnings være sociale, og det vil sige, de må bygge på en rigtig byrdefordeling. I denne situation kunne det have været en hurtig kurs efter en 35 timers arbejdsuge, et lavtlønsværn og en direkte medarbejderindflydelse i virksomhederne. Det har vi naturligvis ikke set noget som helst af. Vi har tværtimod set det stik modsatte: vi har set, at et flertal – og det er et flertal, og det er flertallets demokratiske ret efter grundloven, bevar mig da vel, det ved jeg godt, men 51 pct. kan godt på en helt urimelig måde undertrykke de 49 pct., det er sket før i verdenshistorien – har handlet diktatorisk uden forudgående forhandlinger. Man dikterer i løbet af nogle ganske få dage en løsning, værsgo, og denne løsning er oven i købet asocial. Det er den skævest tænkelige byrdefordeling, der her er gennemført. Det er et enormt angreb på arbejderne og på de dårligst stillede i vores samfund.

Jeg tror ikke, at det løser krisens problemer. Jeg tror ikke på denne tale om opsving osv. Jeg tror tværtimod, at man undergraver vores egen økonomi, og at man – det er næsten endnu vigtigere, og det undrer mig, at man i hvert fald ikke kan se det – undergraver arbejdsklimaet rundt omkring, undergraver det gode humør, som også er en forudsætning for konkurrenceevne og alt det dér, som man er så optaget af.

Man må imødesee – det skyldes ikke, at jeg står og siger dette fra denne talerstol, det går helt af sig selv – uro, utilfredshed, ustabilitet på arbejdspladserne og på virksomhederne. Der er grænser for, hvad folk vil finde sig i,